



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

SUEZ Využití zdrojů a.s., IČ 25638955,
se sídlem Španělská 1073/10, Praha 2,
zastoupen JUDr. Lenkou Příkazskou, advokátkou
se sídlem Čechova 1184/2, Přerov,

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. MZP/2018/580/918,39854,
sp. zn. 170.20, A/10,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. V řízení zahájeném dopisem ze dne 19. 6. 2017 doručeným žalobci dne 23. 6. 2017 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, (dále jen „ČIŽP“) dne 14. 3. 2018 rozhodnutí, č. j. ČIŽP/49/2018/3087, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“).
2. **Zaprvé** za spáchání přestupku podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel spalovny průmyslových odpadů neohlásil neprodleně úřadu a inspekci havarijní událost, při které došlo k úniku kapalných odpadů na vodohospodářsky nezabezpečenou plochu u havarijní jímky, odtud dále na asfaltovou komunikaci a prostřednictvím vpustil dešťové kanalizace do vodního toku Odry. Tato událost byla zjištěna a ohlášena dne 11. 4. 2017 dispečinkem Povodí Odry, státní podnik. Tímto jednáním měl žalobce porušit ohlašovací povinnost podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o integrované prevenci.
3. **Zadruhé** se měl žalobce dopustit přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, neboť jako provozovatel spalovny průmyslových odpadů porušil některé závazné podmínky integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, a to konkrétně A) podmínku „*Opatření pro předcházení haváriím a omezování případných následků*“ pod bodem 7: „*Všechny mimořádné a havarijní stavy musí být řešeny v souladu se schváleným PŘ a Plánem opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů. O každé havárii bude sepsán zápis, budou vyrozuměny příslušné orgány a instituce.*“ Porušení této podmínky se měl žalobce dopustit konkrétně tím, že ve vztahu k havarijnímu zhoršení jakostních vod ve vodním toku Odry dne 11. 4. 2017 postupoval v rozporu s kap. 3.3.8. Plánu opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů (dále jen „havarijní plán“). Dále měl žalobce B) porušit podmínku „*Postupy nebo opatření pro provoz týkající se situací odlišných od podmínek běžného provozu, při kterých může vzniknout nebezpečí ohrožení životního prostředí nebo zdraví člověka*“ pod bodem 8: „*Budou řešeny v souladu se schváleným PŘ a Plánem opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů.*“, a to při skladování a manipulaci se závadnými látkami na vodohospodářsky nebezpečných plochách ve vícero případech v dubnu r. 2017. Tímto jednáním žalobce nesplnil povinnost dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, tedy povinnost provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
4. **Zatřetí** se měl žalobce dopustit přestupku podle § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), tím, že ve spalovně průmyslových odpadů jakožto zařízení, v němž se používají závadné látky, neumístil zařízení na zachyt takových látek tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku takových látek do půdy nebo jejich smísení se srážkovými vodami. V důsledku toho došlo dne 28. 4. 2017 ke smísení srážkových vod s úkapy závadných látek ropného charakteru (nebezpečné látky dle přílohy č. 1 k vodnímu zákonu) v plechovém přístřešku s drtící linkou a jejich následnému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odtoku do vpusti dešťové kanalizace. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona.

5. Za uvedené přestupky byla žalobci udělena pokuta ve výši 980 000 Kč, a to na základě § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „přestupkový zákon“ nebo „přestupkový zákon z r. 2016“), a to za přestupek nejpřísněji trestný, tj. za přestupek dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci.
6. Žalobce následně toto rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. MZP/2018/580/918,39854, sp. zn. 170.20, A/10, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).
7. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 3. 9. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že správní orgány porušily tzv. absorpční zásadu při ukládání pokuty. Souběžně s řízením, jehož výsledkem je rozhodnutí ČIŽP a napadené rozhodnutí, bylo stejným správním orgánem s žalobcem vedeno jiné sankční správní řízení na téže úseku státní správy (zákon o integrované prevenci). Toto řízení bylo zahájeno přípisem ČIŽP ze dne 1. 6. 2017 a ukončeno rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/779, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci za přestupek podle § 37 odst. 4 tohoto zákona. ČIŽP měla vést o všech přestupcích jedno společné řízení; nesprávně ale vedla dvě samostatná řízení, jedno primárně zaměřené na pochybení na úseku ochrany vod, druhé na úseku odpadového hospodářství. V důsledku tohoto pochybení byly žalobci na místo jedné pokuty (úhrnného trestu) uloženy samostatně pokuty dvě, čímž došlo k porušení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „původní přestupkový zákon“), resp. k porušení § 41 odst. 1 přestupkového zákona; žalobci tak byla v součtu uložena vyšší pokuta, než jaká by mu byla uložena ve společném řízení.
9. Zadruhé žalobce namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 112 odst. 4 přestupkového zákona, když řízení nedokončil podle dřívějších právních předpisů. Řízení mělo být po všech stránkách (po stránce procesní i hmotněprávní) dokončeno podle dosavadních právních předpisů, neboť bylo zahájeno před 1. 7. 2017. Správní orgány nerespektovaly § 112 odst. 1 přestupkového zákona, neboť příznivost nové právní úpravy oproti staré neposuzovaly z hlediska případné odpovědnosti za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, ale z hlediska nové právní úpravy jako celku; v důsledku toho není seznatelné, v čem je nová právní úprava příznivější. Znaky správního deliktu a výše sankce zůstaly v zákoně o integrované prevenci a ve vodním zákoně nezměněny. Současně nová právní úprava nepřinesla žádné obecnější instituty vztahující se k posouzení trestnosti nebo výše sankce, které by ji činily příznivější oproti původní právní úpravě. Žalobce v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35.
10. Zatřetí žalobce namítá, že v průběhu řízení před správními orgány došlo k závažným procesním pochybením týkajících se dokazování, které mají za následek porušení zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu. Konkrétně správní orgány postupovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v rozporu s § 51 a § 53 správního řádu, neboť žádná z listin, které měly dokládat údajné delikt ní jednání žalobce, nebyla čtena při ústním jednání; o provedení důkazů mimo ústní jednání musí přitom podle § 51 odst. 2 správního řádu účastníci včas vyrozumění a musí o něm být podle § 53 odst. 6 správního řádu učiněn záznam do spisu.

11. Začtvrté žalobce namítá, že v rozporu se zásadou materiální pravdy správní orgány opakovaně odmítly provést důkazy svědeckými výpověďmi zaměstnanců žalobce ve vztahu k prvnímu přestupku. Žalobce zdůrazňuje, že nemá žádnou věrohodnou povědomost o havarijní události, které se týká právě první přestupek. Žalobci není doposud známo, co přesně se před zjištěním a ohlášením havarijního zhoršení jakosti povrchových vod v jeho zařízení stalo, resp. mělo stát. Žalobce ve svém zařízení žádný únik kapalných odpadů a popř. jejich odtok z havarijní vany na asfaltovou komunikaci v daném čase a místě nezaznamenal. O události se dozvěděl až v ranních hodinách dne 11. 4. 2017, kdy havárie již byla řešena všemi kompetentními subjekty. Následně žalobce událost řádně ohlásil Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (ČIŽP událost neohlášoval, protože ta již o ní byla obeznámena). Žalobce nemohl havarijní událost nikomu dříve ohlásit, protože o ní sám neměl vědomost. Ze strany správních orgánů jde tedy pouze o spekulace. Podle žalobce se muselo jednat o exces jeho zaměstnanců, za nějž ale nelze činit žalobce odpovědným. Zaměstnanci žalobce zřejmě nejednali v souladu se schváleným havarijním plánem zařízení, když havarijní událost neohlásili vedoucímu pracovníkovi (čl. 5.1 havarijního plánu). Žalobci, resp. jeho kompetentním zaměstnancům, tedy nebyli o mimořádné situaci vyrozuměni, tudíž nemohli přijmout příslušná opatření a postupy předpokládané havarijním plánem (ohlásit havarijní událost krajskému úřadu a ČIŽP podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o integrované prevenci).
12. Zapáté žalobce namítá ve vztahu k druhému přestupku, za který byl uznán vinným pod bodem A), že z výroku ani odůvodnění není zřejmé, v čem konkrétně měla být ze strany žalobce porušena podmínka č. 7 výrokové části II. integrovaného povolení. Z předmětné výrokové části vůbec není zřejmé, čeho rozporného s havarijním plánem se žalobce dopustil. Podle žalobce je uvedený výrok zcela nekonkrétní, a tudíž nepřezkoumatelný. Faktické zpřesnění této výrokové části žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže obstát; pokud měl totiž žalovaný dojem, že je tak třeba učinit, měl toto zpřesnění provést formou změny výroku rozhodnutí ČIŽP.
13. Zašesté žalobce ve vztahu k druhému přestupku, za který byl uznán vinným pod bodem B), že ihned poté, co byl informován o nastalé havarijní situaci na vodním toku Odra, uzavřel hlavní uzávěr své části dešťové kanalizace, tento stav trvá dosud (pozn. ke dni podání žaloby). Dešťová kanalizace v žalobcově zařízení je tedy zcela oddělena od dešťové kanalizace v areálu spol. BorschodChem MCHZ, s.r.o., a nedochází tak k nátokům srážkových vod žalobce do této areálové kanalizace, tedy ani do vodního toku Odra (jedná se fakticky o uzavřený technologický systém bez jakéhokoliv vlivu na okolí). Jednáním žalobce (popsaným ve výroku I.2.B) tak nemohlo dojít ke vzniku ohrožení životního prostředí nebo zdraví člověka, tedy porušení povinností stanovených v kap. 3.3.8. schváleného havarijního plánu, a to ani tehdy, došlo-li k odtoku kontaminovaných srážkových vod do vpusti uzavřené dešťové kanalizace žalobce, jak uvádí ČIŽP; vliv na okolní prostředí je totiž nulový. Tvrzení ČIŽP, že žalobcova dešťová kanalizace je netěsná a že způsobem jejího stavebního provedení dochází k ohrožení jakosti podzemních vod, je ryze spekulativní a nepodložené, resp. rozporné se závěry zkušební laboratoře. Žalovaný obdobnou odvolací námitku vypořádal nedostatečně.

14. Zasedmé žalobce namítá, že shodné námitky platí i ve vztahu k třetímu přestupku. Příslušná část výroku rozhodnutí ČIŽP je nepřezkoumatelná, neboť z něho není zřejmé, jaké zařízení žalobce řádně neumístil, s jakými látkami žalobce zacházel; ČIŽP tak odhlédla od vymezení příslušné povinnosti v § 39 odst. 4 vodního zákona. ČIŽP nekonkretizovala, s jakými látkami žalobce zacházel; nebylo navíc provedenými důkazy jakkoli prokázáno, že by tyto látky vůbec mohly vniknout do vod povrchových nebo podzemních (do vnějšího prostředí)
15. Žalobce v petitu žaloby navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, případně aby postupem podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhodl o upuštění od uloženého trestu, případně aby uloženou pokutu moderoval do maximální výše 200 000 Kč.
16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 11. 2018 k první žalobní námitce uvedl, že mu nebyla z úřední činnosti známa existence rozhodnutí ČIŽP ze dne 7. 8. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/779. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí neodvolal, a ani jeho existenci v řízení vedeném v nyní projednávané věci nenamítal. Žalovaný zastává názor, že v případě obou rozhodnutí byla respektována absorpční zásada. V tomto případě dvou samostatně vedených řízení (jednoho za porušení povinností na úseku odpadového hospodářství – jednalo se o jednání, kterého se žalobce dopustil dne 23. 6. 2016 – a druhého na úseku ochrany vod – jednalo se o jednání, kterého se žalobce dopustil 11. 4. 2017 a dále 20. 4. a 28. 4. 2017) nebyly projednávány samostatně jednotlivé dílčí útoky, které by byly vedeny jednotným záměrem; tato jednání tedy nenaplňují skutkovou podstatu stejného přestupku (porušení podmínek integrovaného povolení spočívalo vždy v jiném skutku); jednotlivé dílčí útoky rovněž nejsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou časovou souvislostí. Žalovaný je toho názoru, že nebyly naplněny předpoklady pro vedení společného řízení o uvedených přestupcích, neboť skutková podstata uvedených přestupků nespočívala ve stejné oblasti veřejné správy (viz podpůrně § 57 odst. 1 ve spojení s § 12 odst. 2 původního přestupkového zákona a analogicky § 88 odst. 1 ve spojení s § 41 odst. 1 přestupkového zákona).
17. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že veškeré listiny citované v rozhodnutích správních orgánů jsou součástí příslušných správních spisů. Žalobci byla před vydáním napadeného rozhodnutí dána v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. ČIŽP tedy postupovala tak, že založila příslušné listiny do spisu a žalobci dala možnost se k nim vyjádřit, což je postup aprobovaný judikaturou správních soudů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25).
18. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný odkázal na znění čl. 5.1 havarijního plánu, podle něhož je každý zaměstnanec povinen ohlásit únik závadných látek nadřízenému nebo přímo na výrobní dispečink. Žalobce za jednání svých zaměstnanců odpovídá.
19. K šesté žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalovaný ani ČIŽP ve svých rozhodnutích neuvedli, že by dešťová kanalizace byla netěsná. Žalovaný ale zastává stanovisko, že dešťovou kanalizaci nelze svévolně užívat k jinému účelu, než k jakému byla určena. Pokud měl žalobce v úmyslu užívat dešťovou kanalizaci k odvádění a k akumulaci srážkových vod spolu se závadnými látkami, měl projednat s místně příslušným vodoprávním úřadem zánik tohoto vodního díla a s příslušným stavebním úřadem změnu účelu v užívání stavby, kde by prokázal, že tato kanalizace je po stavební stránce způsobilá k tomuto účelu. Z tohoto důvodu žalovaný na dešťovou kanalizaci nadále nahlíží jako na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kanalizaci sloužící pouze k odvádění srážkových vod; žalobce měl povinnost zacházet se závadnými látkami tak, aby nedošlo k jejich nežádoucímu smísení se srážkovými vodami.

III.

Obsah správního spisu

20. Jak se podává ze záznamu o úkonech předcházejících kontrole dne 11. 4. 2017, provedla Česká inspekce životního prostředí šetření havarijního zhoršení povrchových vod ve vodním toku Odry, ke kterému došlo vlivem úniku kapalných odpadů v areálu žalobce do areálové dešťové kanalizace a následně přes kanalizaci společnosti BorschodChem (odpadní kanál) do vodního toku Odry. Formou pochůzky bylo namístě mimo jiné zjištěno, že došlo k úniku závadných látek ropného charakteru. Podle sdělení žalobce byla čištěna havarijní vana skladu kapalných odpadů do přistavených kontejnerů. Při této činnosti došlo k úniku závadných látek na asfaltovou plochu a dále do dešťové kanalizace a dále přes odpadní kanál společnosti BorschodChem do toku Odry. V době šetření byl havarijní vana vyprázdněná, po stěnách a dně znečištěna závadnými látkami ropného charakteru, přičemž na okraji vany bylo patrné, že dosahovaly výšky asi 80 cm. Dále bylo v okolí havarijní jímky zjištěno umístění desítek IBC kontejnerů s obsahem závadných látek, byly vrstveny na sebe a nebyly zastřešeny. Za havarijní vanou byly taktéž skladovány velkoobjemové kontejnery některé prázdné, jiné neznečištěné a částečně naplněné závadnými látkami ropného charakteru. Na povrchu terénu byly pozorovány úkapy závadných látek.
21. Z dílčího protokolu o průběhu kontroly zaměřené na plnění povinností stanovených vodním zákonem při nakládání s vodami a závadnými látkami v kontrolovaném provozu žalobcem zahájené dne 12. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalobce má provoz zařízení spalovny průmyslových odpadů povolen integrovaným povolením vydaným Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 22. 6. 2004.
22. V rámci kontroly byly dne 20. 4. 2017 odebrány 2 vzorky z kontejneru umístěného mimo zabezpečenou plochu před bunkrem.
23. Fyzickou kontrolou dne 20. 4. 2017 bylo zjištěno, že dešťová kanalizace z areálu je napojena na větev dešťové kanalizace BorschodChem. Před vstupem do tohoto areálu je v kanalizaci umístěna bezpečnostní uzávěra pro případ úniku závadných látek. V době kontroly byla bezpečnostní uzávěra uzavřená. V rámci kontroly byly zkontrolovány sklad kapalných odpadů, skladovací plocha pro mimořádné události, zabezpečená plocha před bunkrem, bunkr (sklad kusových odpadů), zabezpečená plocha před úpravnou vod, dieselagregát, plechový přístřešek z drtící linkou.
24. Na místě samém byla kontrola provedena dále dne 28. 4. 2017.
25. Kontrolou bylo zjištěno že
 - vzhledem k trvajícím dešťovým srážkám se voda v šachticích dešťové kanalizace vyskytovala ve výšce asi 30 cm od úrovně terénu, v některých šachticích byla voda nastoupána až po povrch. V poslední šachtici dešťové kanalizace před bezpečnostní uzávěrou byla voda nastoupána do výše 80 cm pod okraj šachtice;
 - na nezabezpečených zpevněných plochách odvodněných dešťovou kanalizací byl na několika místech zjištěn značný výskyt úkapů závadných látek. Vlivem trvalých dešťových srážek docházelo ke smísení úkapů těchto závadných látek se srážkovými vodami a k jejich následnému odtoku dešťové kanalizace. Na nezabezpečené zpevněné ploše před skladem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odpadů byl zjištěn odtok dešťových vod s úkapy závadných látek ropného charakteru, které odtékaly do vpusti dešťové kanalizace. Podle informativního výpisu byla zjištěna koncentrace NEL (Nepolární extrahovatelné látky) 17 mg/l, vzhledem k obsahu jemné suspenze nečistot ve srážkové vodě lze předpokládat, že skutečný obsah byl vyšší;

- pod potrubní trasou kapalného odpadu na hořáky spalovny byl na zpevněné asfaltové ploše odvodněné dešťovou kanalizací zjištěn rozstřík žluté kapaliny, na části plochy byly položeny sorpční koberce, přes které odtékaly kapalně nebezpečné odpady spolu s dešťovými srážkami do vpusti dešťové kanalizace. Kontrolovaná osoba k tomu sdělila, že dne 24. dubna 2017 došlo k zatuhnutí kapalných odpadů v potrubní trase PS 01, přestal fungovat nástřík, bylo provedeno nahřátí potrubí, přesto se nepodařilo potrubí zprůchodnit, proto byla povolena příruba potrubí, kterou došlo k úniku kapalných odpadů. Dne dvacátého 25. 4. 2017 byla porucha odstraněna;

- v plechovém přístřešku drtící linky docházelo důsledkem nevhodného spárování podlahy ke kumulaci dešťových srážek a k jejich mísení s úkapy nebezpečných odpadů (ze sudů určených ke zpracování na lince a z provozu drtiče) pak k odtoku těchto vod do vpusti dešťové kanalizace. Dešťová vpust' byla částečně překryta kusem igelitu, tato ucpávka kanalizace zjevně neplnila svou funkci a docházelo tak k odtoku kontaminovaných vod do dešťové kanalizace. Z plochy pod drtičem byl odebrán vzorek neznámé závadné látky. Pracoviště přístřešku drtící linky vykazovalo značnou pracovní nezálež, nadrcené kontaminované obaly se vyskytovaly kolem kontejneru určeného k zachytu nadrceného materiálu, plocha byla značně znečištěna úkapy ropného charakteru.

26. Kontrolní zjištění pak byla shrnuta v protokole o kontrole ze dne 29. 5. 2017, č. j. ČIŽP JIP/49/OV/1705292.006/17/VT El. Jak se podává z obsahu tohoto protokolu, kontrolovaným provozem byla spalovna průmyslových odpadů, která je určena pro odstraňování nebezpečných odpadů z průmyslových podniků. Umožňuje spalovat kapalně, kašovitě, pastovitě i pevné odpady. Některé druhy odpadů jsou předpřipravovány drcením na drtící lince. Kapalně odpady jsou z nádrží dávkovány čerpadly potrubní trasou přímo do pece, pastovitě a pevné odpady jsou dávkovány z jednotlivých sekcí bunkru drapákem do rotační pece. V areálu jsou určeny vyhrazené plochy pro skladování odpadů, ty jsou plochami zabezpečenými. Kapalně odpady jsou soustřeďovány v objektu SO 02- sklad kapalných odpadů - k soustřeďování kapalných odpadů bylo určeno šest různých typů nadzemních nádrží, do kterých jsou kapalně odpady stáčeny z autocisteren nebo mauserů. Nádrže jsou umístěny v zachytne vaně. Pro soustřeďování sudů a mauserů jsou určeny zabezpečené plochy a objekty. Dešťová kanalizace z areálu spalovny je napojena na větev dešťové kanalizace areálu BorschodChem a před vstupem do tohoto areálu je na kanalizaci umístěna bezpečnostní uzávěra pro případ úniku závadných látek. Chemická kanalizace v areálu spalovny odvádí vody dešťové ze zabezpečených ploch a dále vodu oplechovanou s laboratoří.
27. V případě havarijní události ze dne 11. 4. 2017 bylo dispečinkem Povodí Odry nahlášeno havarijní zhoršení jakosti povrchových vod ve vodním toku Odry. Pracovníci Magistrátu města Ostravy dorazili na místo havárie, kde bylo zjištěno, že v odpadním kanále společnosti BorschodChem ústícím do řeky Odry se nacházely závadné látky ropného charakteru. Po provedených rozborech bylo mimo jiné zjištěná hodnota 110 mg/ l v ukazateli uhlovodíky C₁₀-C₄₀ ve vzorku odebraném z odpadního kanálu společnosti BorschodChem hodnota 11 mg/l v ukazateli uhlovodíky C₁₀-C₄₀ ve vzorku odebraném z VT Odry, dále hodnota 18,70 mg/l v ukazateli uhlovodíky suma PAU (polycyklické

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

aromatické uhlovodíky) vzorku odebraném z odpadního kanálu společnosti BorschodChem hodnota 2,874 mg/l v ukazateli uhlovodíky suma PAU vzorku odebraném z VT. Rozkladem naměřených spekter bylo zjištěno, že vzorek obsahoval v olejové fázi ropnou kapalinu, která se svým složením nejvíce blíží válcovému oleji a dále substituované aromáty - toluen, anilin nebo fenol, což jsou látky závadné ve smyslu § 39 vodního zákona. Orientační stanovení ekotoxicity bylo provedeno Výzkumným ústavem vodohospodářským TGM Masaryka z těchto výsledků vyplynul signifikantní toxický účinek vzorků.

28. Česká inspekce životního prostředí uzavřela, že při havárii dne 11. 4. 2017 došlo k úniku směsi kapalných nebezpečných odpadů (to je závadných látek ve smyslu § 39 vodního zákona).
29. Jak bylo zjištěno inspekčním šetřením, v době před havárií byla čistěna havarijní vana skladu kapalných odpadů (SO 02) do přistavených kontejnerů a při této činnosti došlo k úniku závadných látek na asfaltovou plochu a důsledkem přívalového deště v nočních hodinách k vniknutí závadných látek do vpusti dešťové kanalizace a přes odpadní kanál společnosti BorschodChem do VT Odry. V době šetření byla havarijní vana vyprázdněná, po stěnách a znečištěna závadnými látkami ropného charakteru. Česká inspekce životního prostředí konstatovala, že havarijní vana skladu kapalných odpadů byla zaplněna závadnými látkami již v dřívějších termínech a dlouhodobě neplnila funkci havarijní vany, ale byla využívána ke skladování závadných látek.
30. Česká inspekce životního prostředí uzavřela, že žalobce porušil zákon o integrované prevenci a současně i podmínku číslo 7 IP v případě havarijního stavu dne 11. 4. 2017, kdy neprodleně neohlásila havárii v souladu se zákonem o integrované prevenci a dále nepostupovala v souladu s plánem opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů Ostrava.
31. V rámci kontroly bylo dále zjištěno, že v době kontroly byly na ploše skladovány IBC kontejnery s nebezpečným odpadem mimo zabezpečenou plochu, mimo přístřešek, která je vyspádována do dešťové kanalizace. Pokud jde o obsah kontejnerů, jednalo se o nebezpečný odpad kategorie číslo 19 08 13- kaly z jiných způsobů čištění průmyslových odpadních vod obsahující nebezpečné látky. Česká inspekce životního prostředí uzavřela, že kontejnery se závadnými látkami byly skladovány mimo zabezpečené plochy, tj. na nezabezpečených zpevněných plochách odkanalizovaných do dešťové areálové kanalizace a vlivem dešťových srážek docházelo k nežádoucímu smísení závadných látek se srážkovými vodami a dále k odtoku kontaminovaných vod do dešťové kanalizace. Žalobce jako kontrovaná osoba neučinil odpovídající opatření tak, aby nedošlo k nežádoucímu smísení závadných látek se srážkovými vodami a dále k odtoku kontaminovaných vod do dešťové kanalizace
32. Česká inspekce životního prostředí tedy učinila kontrolní závěr že:
 - Žalobce nepostupoval v případě havarijního stavu dne 11. 4. 2017 v souladu se zákonem o integrované prevenci a současně v souladu s Plánem opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů Ostrava, neprodleně neohlásil havárii a současně porušil podmínku 7 IP, v čemž Česká inspekce životního prostředí shledala porušení základní povinnosti provozovatele dle § 16 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona a integrované prevenci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- Dne 28. 4. 2017 došlo ke smísení dešťových vod s nebezpečnými kapalnými odpady uniklými z potrubí trasy kapalného odpadu na hořáky spalovny, k odtoku kontaminovaných vod do vpusti dešťové kanalizace, to Česká inspekce životního prostředí posoudila jako porušení základní povinnosti provozovatele dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci.
 - Skutečnost, že dne 28. 4. 2017 došlo ke smísení dešťových vod s úkapy závadných látek ropného charakteru na nezabezpečené zpevněné ploše před skladem odpadů, které odtékaly do vpusti dešťové kanalizace, kvalifikoval jako porušení základní povinnosti provozovatele dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci.
 - Skutečnost, že dne 28. 4. 2017 došlo ke smísení dešťových vod s úkapy závadných látek ropného charakteru v plechovém přístřešku s drtící linkou, které odtékaly do vpusti dešťové kanalizace, pak kvalifikoval jako porušení § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona.
 - Skutečnost, že v době kontroly dne 11. 4., 20. 4. a 28. 4. 2017 byly skladovány kontejnery se závadnými látkami mimo zabezpečené plochy tj. na nezabezpečené zpevněné ploše odkanalizované do dešťové kanalizace ČIŽIP kvalifikoval jako porušení základní povinnosti provozovatele dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona a integrované prevenci.
33. Oznámením o zahájení správního řízení o uložení pokuty ze dne 19. 6. 2017, č. j. ČIŽP/49/OV/SR 01/1705292.002/17/VPL Česká inspekce životního prostředí zahájila se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci a § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, dále podle § 125 odst. 3 vodního zákona.
34. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/1485 byl pak žalobce uznán vinným přestupky a byla mu uložena pokuta ve výši 980 000 Kč. Proti rozhodnutí se žalobce odvolala a ministerstvo životního prostředí rozhodlo dne 4. 12. 2017, pod č. j. MZP/2017/580/1301, 41736 tak, že napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.
35. Česká inspekce životního prostředí pak dne 2. 1. 2018 oznámila žalobci nové projednání věci a poučila jej o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce podal návrh na doplnění dokazování, a to znaleckým posudkem, jehož předmětem bude posouzení stavebně technického stavu dešťové kanalizace zařízení účastníka řízení Spalovna průmyslových odpadů a zhodnocení, zda tato kanalizace je či není svým provedením uzpůsobena vnikání a odvádění kontaminovaných srážkových vod, zda je či není netěsná, zda způsobem jejího stavebního provedení dochází či nedochází k ohrožení jakosti podzemních vod a horninového prostředí v zájmovém prostředí, dále svědeckou výpověď správce provozu zařízení a zaměstnanců žalobce, kteří v rámci své pracovní činnosti prováděli v rozhodném období ruční čištění havarijní jímky.
36. Následně vydaným rozhodnutím ČIŽP znovu rozhodla o vině žalobce a uložila mu pokutu 980 000 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

IV. Posouzení žaloby

37. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
38. Žaloba není důvodná.
39. Městský soud nejprve, než se zabýval jednotlivými žalobními námitkami, přistoupil k ověření, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku by bylo třeba jednání žalobce posoudit podle jiné, příznivější právní úpravy. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod *se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*. Uvedená zásada se přitom použije i pro oblast správního trestání (srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 (publikováno pod č. 3528/2017 Sb. NSS), se následně přiklonil k právnímu názoru, že povinnost přihlédnout k příznivější právní úpravě vztahující se k trestnosti a sankci za správní delikty má i krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl pachatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu a jímž mu za takový delikt byla uložena sankce. Publikovaná právní věta tohoto usnesení zní: „Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ K takové změně právní úpravy je tedy krajský soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (bez ohledu na to, zda žalobce vznesl odpovídající žalobní námitku); současně se jedná o ústavně odůvodněnou výjimku z pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož jinak správní soudy posuzují zákonnost napadených rozhodnutí zásadně podle *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.
40. Městský soud v tomto ohledu konstatuje, že od právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně relevantní právní úpravy vztahující se k trestnosti a sankci za přestupky, ze kterých byl žalobce uznán vinným rozhodnutím ČIŽP, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím. Ve vztahu k přestupku uvedeném ve výroku I. 1. rozhodnutí ČIŽP tedy nedošlo ke změně § 37 odst. 1 písm. a) ani § 16 odst. 1 písm. c) zákona o integrované prevenci. Ve vztahu k přestupku uvedeném ve výroku I. 2. nedošlo ke změně § 37 odst. 4 ani § 16 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Ve vztahu k přestupku ve výroku I. 3. nedošlo ke změně § 125g odst. 3 ani § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona. Konečně ke změně nedošlo ani v případě ustanovení, podle něhož byla žalobci uložena sankce, tedy § 37 odst. 5 písm. b) zákona o integrované prevenci ani v dalších relevantních ustanoveních uvedených zákonů nebo přestupkového zákona.
41. Městský soud se dále zabýval nejprve **druhou žalobní námitkou, kterou žalobce upozornil na to, že správní orgány věc posoudily podle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 (tedy podle přestupkového zákona z r. 2016), namísto toho aby vycházely z dosavadní právní**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

úpravy, to z toho důvodu, aby postavil najisto, podle jaké právní úpravy měly správní orgány ve věci postupovat, resp. podle jaké právní úpravy měly jednání žalobce posoudit.

42. Podle § 112 odst. 1 přestupkového zákona, [n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
43. Podle § 112 odst. 3 přestupkového zákona, [n]a určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
44. Podle § 112 odst. 4 přestupkového zákona, [z]ahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.
45. Uvedenou námitkou se podrobně zabýval žalovaný na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný správně vysvětlil, že § 112 odst. 4 je relevantní pouze z hlediska procesního nikoliv hmotněprávního. Řízení v přezkoumávané věci bylo zahájeno dne 23. 6. 2017, tedy před nabytím účinnosti přestupkového zákona z r. 2016; toto řízení se tedy řídilo úpravou obsaženou ve správním řádu, v zákoně o integrované prevenci a ve vodním zákoně (jinými slovy procesní úpravou podle dosavadních právních předpisů); použití procesních pravidel zakotvených v přestupkovém zákoně, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, tedy nepřipadalo do úvahy.
46. Naopak použití nové hmotněprávní úpravy, tedy úpravy vztahující se k posouzení odpovědnosti žalobce za daný přestupek, resp. jiný správní delikt, a úpravy vztahující se ke stanovení sankce za něj, musely správní orgány obligatorně zvážit. Odpovědnost a sankce za deliktní jednání žalobce by se obecně posoudily podle předpisů účinných v době, kdy k němu došlo (tedy podle dosavadních právních předpisů); správní orgány ale byly povinny dále uvážit, zda nová právní není pro žalobce příznivější. Tato povinnost konkrétně vyplývá z § 112 odst. 1 věta druhá, resp. z § 112 odst. 3 přestupkového zákona, jakož i z ústavních předpisů (viz čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod).
47. Správní orgány použití nové právní úpravy zvážily a rozhodly se jí aplikovat; konstatovaly přitom, že tak činí pouze proto, že přestupkový zákon zakotvil některé specifické instituty ve vztahu k posouzení odpovědnosti za deliktní jednání (institut zproštění odpovědnosti právnické osoby podle § 21 přestupkového zákona) a ve vztahu k uložení sankce (např. institut upuštění od uložení správního trestu podle § 43 přestupkového zákona; institut podmíněného upuštění od uložení správního trestu podle § 42 zákona nebo institut mimořádného snížení výměry pokuty podle § 44 zákona). Naopak skutkové podstaty jednotlivých přestupků, resp. jiných správních deliktů, podle zákona o integrované prevenci a vodního zákona, stejně jako výše pokuty za ně ukládané podle těchto zákonů zůstaly nezměněné.
48. Městský soud předně konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, když konkrétně zvážily, zda by nová právní úprava měla vliv na posouzení odpovědnosti za deliktní jednání nebo na stanovení sankce v tom smyslu, zda by byla pro žalobce příznivější. Závěr o tom, kterou právní úpravu (zda dosavadní nebo novou) budou ve výsledku aplikovat, ale

měly založit právě na tomto konkrétním posouzení, tedy na posouzení, zda nová právní úprava – pokud by byla aplikována – bude pro žalobce skutečně příznivější (zda skutečně povede k pro něj mírnějšímu výsledku). Správní orgány dospěly ale naopak k závěru, že budou novou právní úpravu aplikovat jen proto, že obsahuje nové právní instituty, v jejichž důsledku by jednání žalobce mohlo být potenciálně posouzeno či sankcionováno mírněji, a proto je třeba ji aplikovat, ačkoliv ve výsledku – při konkrétním posouzení – konstatovaly, že nová právní úprava žalobci nijak ku prospěchu nebude. Takovýto postup není správný; pokud po provedeném zhodnocení nové právní úpravy správní orgány dospěly k závěru, že na výsledném posouzení věci nic nezmění, tak ji aplikovat neměly. Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 43/2019-40, rekapituloval, jak má úvaha orgánu, který takovéto hodnocení provádí vypadat, když uvedl následující (bod 24): *„Shora uvedené závěry je třeba shrnout tedy tak, že orgán, který posuzuje, zda se použije zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele, musí podřadit konkrétní čin konkrétního pachatele pod všechna relevantní ustanovení řešící přestupek, celkový výsledek posoudit a podle toho rozhodnout, zda je pozdější právní úprava pro pachatele výhodnější. Jak již bylo uvedeno shora, pokud úprava výhodnější není, má se použít úprava účinná v době spáchání přestupku.“*

49. Uvedené pochybení je ale jen formální povahy a v jeho důsledku došlo pouze k tomu, že správní orgány nesprávně označily delikt ní jednání žalobce za přestupek (terminologie podle nové právní úpravy), namísto označení jiný správní delikt, a dále nesprávně odkázaly na některá ustanovení přestupkového zákona. Podstatné ale je, že podrobně a přesvědčivě porovnaly obě dvě právní úpravy; neopomenuly tedy aplikovat pro žalobce příznivější úpravu. Práva žalobce tak v tomto ohledu nebyla zkrácena; není tedy důvod jen pro formálně nesprávný závěr žalovaného a před ním ČIŽP napadené rozhodnutí zrušit.
50. Dále se městský soud zabýval **první žalobní námitkou, kterou žalobce namítl porušení povinnosti ČIŽP prostředím vést společné řízení ve věci přestupků, resp. jiných správních deliktů, za které byl žalobce uznán vinným rozhodnutím ČIŽP v nyní projednávané věci a dále správního deliktu, za který byl uznán vinným rozhodnutím ČIŽP ze dne 7. 8. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/779, resp. že sankce za všechny tyto správní delikty nebyly stanoveny v souladu se zásadou absorpce zakotvené v § 12 odst. 2 původního přestupkového zákona.**
51. Podle § 12 odst. 2 původního přestupkového zákona, *[z]a více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.*
52. Podle § 57 odst. 1 tohoto zákona, *[j]estliže pachatel se dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.*
53. Tuto námitku městský soud neshledal důvodnou. Předně je třeba říci, že zásada absorpce zakotvená v původním přestupkovém zákoně v § 12 odst. 2 ve spojení s § 57 odst. 1, který stanovil, kdy má být vedeno společné řízení, a kdy se tudíž zásada absorpce uplatní, se analogicky použije i na ukládání sankcí za tzv. jiné správní delikty podle jednotlivých právních předpisů (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS).
54. Městský soud se seznámil s žalobcem uváděným dalším rozhodnutím ČIŽP ze dne 7. 8. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/779. Rekapituje, že tímto rozhodnutím, které vydala Česká

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, oddělení odpadového hospodářství, byl žalobce jakožto provozovatel zařízení k odstraňování nebo užívání odpadů v k. ú. Mariánské Hory uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, neboť bylo zjištěno, že toto zařízení bylo dne 23. 6. 2016 provozováno v rozporu s integrovaným povolením, resp. provozním řádem (na který toto povolení odkazovalo). Konkrétně se jednalo o vícero porušení provozního řádu spočívající zejména v nesprávném skladování, resp. umístění různých druhů odpadů. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Řízení v této věci bylo zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 1. 6. 2017 (které bylo žalobci doručeno následujícího dne); proti rozhodnutí ve věci nebylo podáno odvolání.

55. Pokud jde konkrétně o námitku, že v případě obou věcí mělo být vedeno společné řízení, tak městský soud konstatuje, že samotná skutečnost, že nebylo vedeno společné řízení, není způsobilá zapříčinit nezákonnost příslušného řízení a rozhodnutí, které je jeho výsledkem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 (č. 2248/2011 Sb. NSS), na který navázala další judikatura správní soudů, tak (bod 26): *„[s]amotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minore, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější.“* Dále potom doplnil následující (bod 32): *„Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků.“* Tuto tezi důsledněji Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 2. 2020, č. j. 1 As 363/2019-35, podle něhož (bod 20): *„[k] nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalšího) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ustanovení o vedení společného řízení je pravidelnou procesní cestou k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minore, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, č. 772/2006 Sb. NSS). Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení však nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě.“*
56. Pokud potom jde o to, zda v daném případě měla být skutečně uplatněna zásada absorpce zakotvená v § 12 odst. 2 původního přestupkového zákona (užitá analogicky), tak je třeba zodpovědět otázku, zda k tomu byly stanoveny podmínky. Povinnost uplatnit absorpční zásadu je dána v případě, že byly splněny podmínky pro vedení společného řízení podle § 57 odst. 1 původního přestupkového zákona. Nutno přitom podotknout, že přestupkový zákon z r. 2016 obsahuje v zásadě totožnou právní úpravu ve svém § 44 odst. 1 a § 88 odst. 1. První podmínkou je, že mají být projednány přestupky (jiné správní delikty) za porušení právních povinností stanovených ve stejné oblasti veřejné správy; druhou podmínkou je, že k jejich projednání je příslušný týž orgán. Druhá podmínka je přitom splněna, v prvním stupni rozhodovala ČIŽP (a to stejný oblastní inspektorát).

57. Ve vztahu k první podmínce je třeba konstatovat, že všechny správní delikty, ze kterých byl žalobce v uvedených dvou rozhodnutích uznán vinným, byly spáchány na úseku ochrany životního prostředí, v případech obou řízení rovněž bylo jednání žalobce postiženo podle zákona o integrované prevenci. Správní delikty, o kterých bylo rozhodováno v nyní projednávané věci, se týkaly porušení povinností na úseku ochrany vod; v případě druhého řízení vedeném s žalobcem se jednalo o porušení povinností na úseku odpadového hospodářství. Otázkou tedy je, jestli úsek ochrany životního prostředí, který v sobě zahrnuje ochranu jeho různých složek a dotýká se velmi široké škály činností (a zahrnuje různé druhové objekty ochrany), lze považovat za „jednu oblast veřejné správy“ ve smyslu citovaného ustanovení původního přestupkového zákona, nebo je naopak na místě za takovéto samostatné oblasti veřejné správy považovat úseky ochrany jednotlivých složek životního prostředí (oddělené i v právní úpravě, která je rozdrobena do většího množství složkových zákonů). Konečně zákon o integrované prevenci zahrnuje pravidla prevence vztahující se k víceru složkám životního prostředí (např. k ochraně vod, k nakládání s odpady apod. – podrobně viz příloha č. 1 k zákonu o integrované prevenci) z důvodu potřeby (resp. efektivity) integrace některých procesů při ochraně životního prostředí ve vztahu k provozu různých průmyslových zařízení, které mohou mít (či mají) vliv na různé složky životního prostředí. Samotná integrace takových pravidel v jednom právním předpise ale nic nemění na tom, že jsou jeho prostřednictvím chráněny různé složky životního prostředí.
58. Nejvyšší správní soud se uvedenou otázkou již zabýval, a to v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 124/2017-51, když posuzoval obdobnou otázku ve vztahu k různým správním deliktům, kterých se žalobce v uvedené věci dopustil sérií spolu souvisejících jednání na úsecích ochrany vícera složek životního prostředí. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl následující (bod 21): *„Řízení o správních deliktech na úseku vodního práva, nakládání s odpady a ochrany přírody a krajiny mohla být vedena samostatně. To vylučuje aplikaci zásady absorpce, neboť ta se použije při ukládání sankce za více přestupků (správních deliktů) téhož pachatele projednaných ve společném řízení.“* Učinil tak s odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ve kterém k uvedené otázce – byť v poněkud jiném kontextu (uplatnění zásady *ne bis in idem*) – konstatoval, že *„stěžovatelkou navrhované vymezení chráněného zájmu (ochrana životního prostředí) je příliš široké, neboť znemožňuje postižení distinkcí mezi různými zájmy chráněnými jednotlivými složkovými zákony spadajícími do práva životního prostředí (a tedy i mezi právními následky předmětného jednání stěžovatelky).“* V nyní projednávaném případě se přitom jednalo o situaci, kdy různá jednání, za která byl žalobce postižen ve dvou samostatných řízeních, spolu neměly žádnou užší souvislost.
59. Městský soud tedy ve shodě s žalovaným uzavírá, že v posuzovaném případě nebylo povinností žalovaného, resp. ČIŽP, vést společné řízení o uvedených správních deliktech ani v jejich případě neměla být uplatněna zásada absorpce při ukládání sankce. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že za samostatné „oblasti veřejné správy“ se považují úseky ochrany jednotlivých složek životního prostředí, naopak zastřešující úsek ochrany životního prostředí v jeho celistvosti je považován za příliš široký, bez možnosti diferenciací různých objektů ochrany.
60. Dále se městský soud zabýval třetí žalobní námitkou, kterou žalobce upozornil na to, že nebyl vyrozuměn o provedení listinných důkazů mimo ústní jednání a nebylo mu možné tohoto úkonu se účastnit (viz § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu).

61. Podle § 51 odst. 2 správního řádu, [o] *provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*
62. Podle § 53 odst. 6 správního řádu, [o] *provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*
63. Ani této námitce městský soud nemohl přisvědčit. Správní soudy již v minulosti opakovaně konstatovaly, že správní orgány nejsou povinny vyrozumívat účastníky řízení o provedení důkazů listinou. Uvedené stanovisko zaujal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, ve kterém uvedl následující (body 17 a 18): „*smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, obledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. (...) Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat stěžovatelku o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jí předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.*“ Ani skutečnost, že ve spisu nebyl učiněn záznam o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání, jak předpokládá § 53 odst. 6 správního řádu, (resp. o tom nebyl vyhotoven protokol, jak předpokládá § 18 odst. 1 správního řádu), nepředstavuje procesní vadu, která by žalobce skutečně zkrátila na jeho právech (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163).
64. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla v řízení před ČIŽP opakovaně dána možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (viz § 36 odst. 3 správního řádu), a to oznámením ze dne 19. 6. 2017 a později – po zrušení rozhodnutí – oznámením ze dne 2. 1. 2018. Tuto možnost žalobce také využil. Rovněž v řízení před žalovaným byla žalobci tato možnost dána (viz *Sdělení o poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí* ze dne 7. 6. 2018 založené ve správním spise) a žalobce ji využil.
65. Městský soud tedy uzavírá, že v tomto ohledu nebyla procesní práva žalobce porušena, neboť – byť důkazy listinou nebyly provedeny zcela řádně tak, jak předpokládá správní řád – žalobce dostal možnost se s listinnými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu.
66. Dále se městský soud zabýval **čtvrtou žalobní námitkou, kterou žalobce upozorňoval na to, že nebyli vyslechnuti jím navrhovaní svědci a že správní orgány nepřiznaly dostatečnou váhu skutečnosti, že k nenahlášení havarijní události došlo v důsledku excesu zaměstnanců, kteří neinformovali své nadřízené.**
67. Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o integrované prevenci, [p]rovozovatel zařízení je povinen *předcházet výskytu havárií, neprodleně hlásit úřadu a inspekci všechny mimořádné události,*

havárie zařízení a havarijní úniky znečišťujících látek ze zařízení do životního prostředí, které mají závažné dopady na životní prostředí, a porušení závazných podmínek provozu stanovených v integrovaném povolení.

68. Podle § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, *[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že nesplní ohlašovací povinnost podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo c).*
69. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit; ztotožňuje se přitom s argumentací žalovaného obsaženou na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Odpovědnost právnických osob za tzv. jiné správní delikty (stejně tak jako odpovědnost právnických osob za přestupky podle současné právní úpravy – srov. § 20 přestupkového zákona z r. 2016) byla koncipována jako odpovědnost objektivní. Podle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnícká osoba mohla odpovědnosti za správní delikt zprostit pouze v případě, že *prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila* (obdobná úprava je obsažena i v nové úpravě, v § 21 odst. 1 přestupkového zákona z r. 2016).
70. V posuzovaném případě žalobce hovoří o excesu zaměstnanců, kteří v rozporu s čl. 5.1 havarijního řádu neoznámili únik závadných látek svému nadřízenému nebo ho nenahlásili na výrobní dispečink. Městský soud nicméně připomíná, že žalobci je jednání jeho zaměstnanců obecně přičitatelné; to on odpovídá za to, jak své povinnosti tito zaměstnanci vykonávají; nemůže se tedy obecně zprostit své odpovědnosti tím, že poukáže na to, že tito zaměstnanci neplnili své povinnosti stanovené havarijním řádem. Je možné, že v posuzovaném případě došlo k excesu zaměstnanců, tato skutečnost ale sama o sobě (bez dalšího) nemůže být důvodem, pro který by byl žalobce zproštěn odpovědnosti. Citovaný § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci stanovil podmínku pro zproštění se odpovědnosti takovou, že žalobce prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby předešel porušení zákonem stanovené povinnosti. Žalobce se jistě nemohl spoléhat na to, že jeho zaměstnanci dodrží povinnosti, které jsou jim při výkonu práce uloženy, vždy (s opomenutím nebo nečestným jednáním musí počítat); nastavení – byť třeba i podrobných – pravidel pro postup zaměstnanců v určitých situacích tedy nemůže být hodnoceno jako vynaložení *veškerého úsilí, které je možné požadovat*. To by bylo možné např., pokud by žalobce vykonával důkladnou dodatečnou kontrolu, ale ani ta by pochybení zaměstnanců neodhalila (pro srov. obdobně § 21 odst. 2 přestupkového zákona z r. 2016).
71. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svých podáních v průběhu správního řízení ani v žalobě konkrétně netvrdil takové skutečnosti, které by vypovídaly o tom, že vynaložil veškeré úsilí, aby zabránil porušení svých zákonných povinností ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci, potom nelze než přisvědčit žalovanému, že výpověď navrhaných svědků by byla nadbytečná.
72. Dále se městský soud zabýval **pátou žalobní námitkou, kterou žalobce brojil proti nedostatečné specifikaci deliktního jednání stran výroku I.2.A. rozhodnutí ČIŽP.**
73. Městský soud ani této námitce nemohl dát zapravdu; ztotožnil se přitom s tím, jak již obdobnou námitku vypořádal žalovaný na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Uvedený správní delikt podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci spočíval v nesplnění povinnosti *provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších*

dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Ve výroku rozhodnutí ČIŽP je rovněž specifikováno, jaké konkrétní ustanovení havarijního řádu bylo porušeno (kapitola 3.3.8) a to jakým jednáním (únik závadných látek ropného charakteru z vodohospodářsky nezabezpečené plochy u havarijní jímky). Žalobce má pravdu v tom, že ve výroku rozhodnutí je povinnost stanovená havarijním plánem, kterou žalobce porušil, uvedena pouze odkazem na konkrétní ustanovení tohoto řádu. Současně je ale jak ve výroku, tak v odůvodnění rozhodnutí ČIŽP jednoznačně vyjádřeno, jakého jednání (s jakými důsledky) se žalobce dopustil. Přesné vymezení porušené povinnosti potom doplnil žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7, když přímo citoval příslušnou pasáž z kapitoly 3.3.8 havarijního plánu. Městský soud má za to, že deliktní jednání je ve vztahu k tomuto správnímu deliktu ve výroku rozhodnutí ČIŽP vymezeno v dostatečné míře; vhodným způsobem je poté dále konkretizováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

74. Dále se městský soud zabýval šestou žalobní námitkou, kterou žalobce upozorňoval, že ihned poté, co se dozvěděl o nastalé havarijní situaci, učinil potřebná opatření k zamezení dalšímu pronikání látek do vodního toku Odry; konkrétně byla uzavřena dešťová kanalizace, jejímž prostřednictvím závadné látky unikaly do vnějšího prostředí.
75. Ani této námitce městský soud nemohl přisvědčit; ztotožnil se přitom s tím, jak tuto otázku před ním posoudily správní orgány. Konkrétně se soud plně ztotožňuje s žalovaným, který na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatoval: *„Ministerstvo připouští, že uzavření dešťové kanalizace a odčerpávání vod obsahujících vodám závadné látky je v případě havárie naprosto běžný postup, ovšem pouze po dobu odstranění příčin a následku havárie, nikoliv jako setrvalý stav. Stavba dešťové kanalizace může být užívána pouze k účelu, pro který byla realizována a nemůže svévolně sloužit jinému účelu. Dešťová kanalizace slouží pouze k odvádění srážkových vod z areálu spalovny, nikoliv jako bezodtoká jímka, ze které jsou srážkové vody s možným obsahem závadných látek odčerpávány a využívány pro účely technologie spalovny. Odvolatel samozřejmě může do budoucna uvažovat o jiném využití dešťové kanalizace, ale k samotnému užívání této kanalizace pro jiné účely může dojít až na základě změny v účelu užívání této stavby, kterou musí povolit místně a věcně příslušný stavební úřad, nikoliv pouze na základě doložených protokolů o zkoušce těsnosti. Argumentace odvolatele, že dešťová kanalizace je těsná, a proto v důsledku úkapů závadných látek z technologie nebo z kontejnerů obsahujících odpady nedochází ke kontaminaci horninového prostředí a podzemních vod, je lichá, neboť odvolatel si má vždy počínat takovým způsobem, aby zbytečně nedocházelo k míšení srážkových vod se závadnými látkami popř. odpady, a nevznikaly tak srážkové vody znečištěné závadnými látkami viz [§ 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona]. Ostatně uvedená argumentace odvolatele popírá samotný princip zacházení se závadnými látkami, tak jak je definován ve větě druhé § 39 odst. 1 vodního zákona, neboť ve své podstatě laxní přístup odvolatele při zacházení se závadnými látkami vede pouze ke vzniku srážkových vod s obsahem závadných látek, tj. vod se změněnou jakostí - odpadních vod, nebo v případě absence srážek k úniku kapalných odpadů na nezabezpečené plochy a do dešťové kanalizace, aniž by se těmto jevům předcházelo. Dle názoru ministerstva není možné, aby odvolatel svévolně bez potřebných správních rozhodnutí prohlásil samostatně fungující stavbu dešťové kanalizace za součást technologie spalovny a začal rovněž s jejím užíváním. Vzhledem k faktickému právnímu stavu kanalizace je nutné na předmětnou kanalizaci stále nahlížet jako na dešťovou kanalizaci, nikoliv jako na součást technologie spalovny.“*

76. Městský soud zdůrazňuje, že se žalobce v tomto ohledu dopustil vícera pochybení, zejména když skladoval závadné látky na vodohospodářsky nezabezpečeném území a umožnil tak jejich smísení s dešťovými srážkami. Toto jednání bylo závadné jak v době, kdy došlo k havárii (a voda skutečně skrze neuzavřenou dešťovou kanalizaci pronikla do vnějšího prostředí), tak v době následující. I přesto, že byla následně dešťová kanalizace uzavřena, tak to nemění nic na tom, že žalobce – jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí – nemohl *de facto* využívat dešťovou kanalizaci pro deponování závadných látek, a tak po další dobu legitimizovat stav, kdy v rozporu s integrovaným povolením skladoval závadné látky na místě, kde skladovány být neměly, čímž došlo ke zbytečné kontaminaci povrchových (srážkových) vod. Takové využití dešťové kanalizace nebylo v souladu s platnými povoleními. Žalobce tak udržováním tohoto stavu (bez ohledu na to, zda skutečně došlo k úniku závadných látek do vnějšího prostředí) porušil podmínky provozu svého zařízení.
77. Dále se městský soud zabýval **sedmou žalobní námitkou, kterou se žalobce vymezil vůči posouzení jeho odpovědnosti za správní delikt podle výroku I. 3 rozhodnutí ČIŽP, když namítl, že nebylo specifikováno, o jaké závadné látky se jednalo, jaké zařízení měl žalobce řádně umístit apod.**
78. Podle § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, *[k]aždý, kdo zachází se zvlášť nebezpečnými závadnými látkami nebo nebezpečnými závadnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména umístit zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami.*
79. Ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit. Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 9 a 10), tak žalobce si byl velmi dobře vědom toho, o jaké zařízení se konkrétně jedná, že se jedná o přístřešek s drtící linkou. Sám totiž v ČIŽP v e-mailu ze dne 30. 6. 2017 informoval, že došlo ke stavebním úpravám u tohoto přístřešku, tak aby bylo zajištěno, že dojde k zamezení kontaminaci dešťových vod. ČIŽP také v dostatečné míře konkretizovala, že se jednalo o nebezpečné závadné látky ropného charakteru, které jsou uvedeny v příloze č. 1 k vodnímu zákonu; v odůvodnění potom doplnila, že se z důvodu množství odebraných vzorků ve výsledku nepodařilo identifikovat konkrétní látky. Konečně v této příloze jsou látky ropného charakteru vymezeny také pouze druhově (nikoliv konkrétním označením). Při kontrole u žalobce provedené dne 28. 4. 2017 bylo zjištěno, že ze zařízení u nějž byl žalobce podle citovaného ustanovení vodního zákona povinen zajistit, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku látek (konkrétně ze sudů, v nichž tyto látky v prostoru přístřešku s drtící linkou byly uskladněny) – unikaly nebezpečné látky a mísily se s dešťovou vodou. Žalobce měl tedy ve vztahu k takovému zařízení přijmout taková stavební opatření, aby tomuto úniku zamezil. Pokud tomu tak v danou chvíli nebylo – o čemž svědčí kontrolní zjištění – potom žalobce naplnil znaky správního deliktu, z nějž byl uznán vinným.
80. Pokud jde o žalobcův návrh na moderaci výše pokuty, tak městský soud konstatuje, že k takové moderaci nevidí důvod. Žalobce se dopustil několika pochybení; byl uznán vinným z vícera správních deliktů (resp. přestupků, jak je uvedeno v rozhodnutích správních orgánů). Žalobci byla uložena sankce za nejprísněji postihovaný správní delikt

dle výroku I. 2 rozhodnutí ČIŽP (v souladu se zásadou absorpce); jednalo se tedy o pokutu podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci, která mohla být udělena v maximální výši 10 mil. Kč. Výsledná pokuta (980 000 Kč) byla udělena zhruba ve výši 10 % z této maximální výše. To městský soud v kontextu toho, že byl žalobce uznán vinným z několika správních deliktů, a toho, že podniká v oblasti nakládání s nebezpečnými látkami (jedná se tedy o specifické podnikání, u něž se je vyžadována vysoká míra profesionality) hodnotí jako přiměřené. Ve shodě s žalovaným doplňuje, že vzhledem k ekonomické síle žalobce je třeba, aby ho uložená sankce přiměřeným způsobem zasáhla a měla tedy kýžený odrazující (výchovný) efekt.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

81. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. říjen 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.